

L'ACTUALITAT

COMARCAL

Setmanari independent
d'Informació General

Director:

Joan Bessón

Consell de Redacció:

Lluís Torres, Eugeni Rius, Frederic Nadal, Joaquim Elcacho, Antoni Rabal, Victor Busquet, Joan Carles Torra, Miquel Ramon.

Fotografia:

Pere Cornelles, Josep Nogués i Joan Safont

Col·laboradors:

Miquel Moreno, Joan Cortés, Manel Clot, Miquel Barbany, Carles Nogueira, Juli Santauegenia, Joan Marqués, Angel Ruiz, Joan Ignasi Llagó, Raimon, Eugeni Estradé, Antoni Jonch, Mercé Barnils, Isidre Torrabadella, Esteve Banús i Jordi Riba

Humor:

Isidre Bonet

Administració:

Maria Josep Bessón

Distribució i suscripcions:

Jordi Bessón

Edita: JBB

Redacció i Administració:

Torras i Bages, 11, 1.ª B

Granollers

Telefón:

870 09 00 (3 línies)

Publicitat:

L'ACTUALITAT COMARCAL

Imprimeix:

BENGAR, Isabel de Villena, 50

Granollers

Dipòsit legal:

B-34.273 - 1982

L'ACTUALITAT COMARCAL no es solidaritza necessàriament amb l'opinió dels seus col·laboradors.

Queda prohibida la reproducció total o parcial de qualsevol text, dibuix o fotografia sense esmentar la seva procedència.

Es una publicació
Grup Atzagaia

La llició d'E.T.

Rosa Deulofeu

Certament des que aparegué en pantalla aquesta pel·lícula han sorgit crítiques diverses i abundants; aquesta vol ser-ne una altra.

Tot va ser veure ET i recordar en molts moments coses dites en unes jornades celebrades a Barcelona amb el nom de "Nou Esclat Social: Els infants, dècada dels 80".

En recordo especialment una: l'afirmació que durant molts anys hem contemplat l'infant com un *subhome*, reduït a no ser sinó un futur adult, és a dir, l'infant no ha estat com un "partenaire" social, com un ciutadà de tot dret que té una paraula a dir i que pot pensar en la vida d'una societat.

Doncs bé, l'infant, que és el gran protagonista d'aquesta pel·lícula ET, penso que se'ns presenta no com un *subhome*, sinó com un *gran home* que, des del seu fet de ser infant, sap i vol acollir ET, un ésser estrany, desconegut, amb una presència no massa agradable, i amb un to de veu un xic espantador; però, malgrat tot, ell el busca fins a trobar-lo, el porta a casa, senzillament l'acull. Un cop allí, ha d'amagar-lo perquè no el vegi la seva mare, la qual segurament el reanyaria i no deixaria que el tingués ficat a casa.

Potser els infants són més confiats perquè encara no tenen dibuixats els conceptes selectius d'allò que creiem que és bo o no tan bo. Certament, reconèixer aquest sentit acollidor de l'infant és una bona collita d'aquesta pel·lícula.

I encara més, perquè no tan sols li dona sostre sinó que tot cuidant-lo, tot ensenyant-li allò que sap i coneix, arriba a estimar-se'l.

Vet aquí, contràriament al que sempre hem pensat dels infants quant a la seva missió de fer bondat i escoltar les nostres consideracions, podem ara estar disposats a sentir i a viure coses sorprenents si sabem escoltar-los de debò.

Veritablement, ells també tenen molt a dir i a fer en la societat que tos plegats construïm.

La cua de la festa

Josep Lluís Socias

Fa goig veure com s'organitza una festa popular. Petits i grans, mobilitzats per diversos col·lectius, es llancen al carrer per adornar-lo amb tires de papers multicolors i amb pasquins que ens anuncien unes festes que ja són imminents i que, pel goig d'anar-les preparant, diríem que ja han començat.

Semblantment passa en una festa casolana: des d'un temps abans ja es va preparant; es fan llistes per a la distribució eficaç de les coses a fer. I si tota la seva organització ja és preludi festiu, es pot dir que ja és una part integrant de la festa.

Així, anticipadament, ja es viu la festa des de la seva concepció. Com un fill que s'espera amb anheli i amb alegria. I arriba la Festa en majúscula. En ella s'hi realitza en plenitud tot allò que és esperat: les trobades amb els amics de sempre i el que engendren noves amistats que obren horitzons esperançadors; tot això voltat de música, color, olor, ambient i sabor que produeixen un clima de goig sobreexcitant. Tant, que un voldria que la festa no tingués mai fi.

Però, malgrat tot, la festa com la lluna té les seves fases: al principi s'anima i arriba a un cim i a una plenitud. Després, encara que segueix la festa comença un declivi motivat potser per l'horari avançat, el cansament, la mateixa satisfacció... i, poc a poc, a la inversa de com havia començat, la reunió s'apaivaga amb la desfilita continua dels que es van absentant.

A la fi, quan tots han marxat i el lloc on s'ha celebrat la festa queda buit, sorgeix una certa enyorança i una certa tristesa del lloc silenciós: les garlandes i les serpentines de tots colors sembla que ja no donin aquell to alegre que havien donat abans: ampolles obertes i gastades, gots i copes usades que ja no contenen el seu element multicolor; el terra, testimoni del ball jovial, resta cobert de pols i de papers...

Demà, segurament d'altres netejaran i ordenaran, potser plens d'enveja; alguns potser amb una mica de despreci envers els que es van divertir mentre ells o elles no podien fer-ho.

Però hi ha ciutats, pobles i cases que en celebrar una festa no ho fan així; no deixen que siguin "altres" els que netegin el que ells han fet servir, el que han desordenat; no permeten que el sol descoloreixi les garlandes, ni que el vent destrossi una pancarta que va anunciar, en el seu temps oportú, aquella festa. Ho recullen tot, fins i tot tenint-ne cura amorosa i agraïda.

Sí, hi ha els qui "celebren" la festa fins a la fi. Si la seva preparació va ser bella i il·lusionada, no és menys joiós i font d'amistat tornar a ordenar tot el que s'ha utilitzat i tornar a deixar, neta, cada cosa en el seu lloc, tot recollint i traient amb cura les escombraries. Això no sols completa la satisfacció, sinó que, a més a més, deixa tot el marc preparat per començar a pensar, a somniar, de nou, en una altra festa.